

He conegut el Col·legi Pereanton des que era un infant de la mateixa manera que el conegueren la gent de la meva edat que vivíem pels voltants de la Porxada: era el límit del veïnat fins on es podia arribar tot sol, i més encara, tota sola. Diguem-ne que aquell edifici antic i noble i la plaça del davant eren un punt geogràfic pels que no hi anàvem a escola però que el coneixíem prou bé -i el sentíem en la llunyania acollidor- perquè aplegava nens i nenes com nosaltres amb els que ens trobavem en sortir de classe.

També l'he conegut perquè ha format una part de la petita història familiar. La mare i les seves germanes i germà parlen dels "Col·legis Nous" amb molt d'afecte. Entre tots recorden aspectes i activitats que tenen com a rerefons aquella època que va des de la República fins passada la guerra civil. Els noms de "Dña. Josefa i Dña. Anita" són pronunciats amb dolcesa per la mare perquè "eren unes dones molt agradables que ensenyaven tot el que podien aleshores" i el de la Srta. Balbina és recordat amb agraïment per les meves ties "perquè ens feia un bonic dibuix a la llibreta quan teníem bé un treball".

L'Escola Pereanton va deixar una empremta a la gent d'aquestes generacions que hi va fer els seus aprenentatges. Fills d'obriers i botiguers (alguns dels quals deixaren l'escola als 12 anys per anar a treballar o per la guerra) aprengueren a llegir i escriure en català i una matemàtica de prou nivell com perquè la mare encara em pogués ajudar en els meus primers anys de Batxillerat. I es cantaven cançons i es donaven premis a la millor redacció i es feien ballets i gimnàstica i més endavant s'anava de colònies a Hostalric i fins i tot es feia teatre... i els nois i noies (al menys els que jo conec: familiars, amics o veïns) en serveixen un bon record. D'aquells records dolços d'infant que s'ha sentit estimat a l'escola i que ha disfrutat d'una bona companyonia i d'un clima de benestar.

A part dels dos aspectes que he mencionat el Pereanton ha estat exclòs del meu entorn més proper. Es pot dir que, com a mestra, l'he conegut d'uns anys ençà des del meu lloc de treball. He sabut de la seva tasca diària quan han vingut alguns ensenyants a cercar materials didàctics al CRP, he conegut l'esforç d'alguns professors per motivar els nois i noies de 7è i 8è amb la revista escolar, feta en català, i amb el teatre. També de la il·lusió per la introducció de la llengua anglesa en els cursos més petits, de les petites lluites per l'adequació de l'edifici, de l'obtenció del menjador com a servei a les famílies. He sabut de la voluntat de treball dels mestres per ajustar el seu programa en la línia de la Reforma, del procés de catalanització del Centre... En definitiva he constatat la voluntat que manté l'escola de persistir i d'ésser.

Avui, commemoració del 75è aniversari, m'he mirat de nou l'edifici antic i solemne i m'ha semblat trobar-hi dins, un seguit de vides, vides d'adults i d'infants. Segur que cadascú hi ha deixat una mirada, un pensament, un afecte, un treball... Estic contenta de la celebració que ara s'escau per aquelles i aquells mestres que hi van exercir des dels seus inicis i pels que actualment, amb esforç, estan tirant endavant.

La veu popular diu que és de ben nascuts el ser agraïts. Em fa il·lusió poder-me afegir a la quantitat d'agraïments i felicitacions que us faran arribar. A tots els que heu format la comunitat educativa del Pereanton des del principi i especialment als que la formeu ara us agareixo el que hagueu mantingut a la meva ciutat un centre educatiu tan entranyable i us encoratjo a seguir el camí que ha de portar, cada cop més, vers un ensenyament de qualitat.

Mª Rosa Vergés i Clemente
Mestra